

מדינת ישראל

משרד המשפטים

המשנה ליועץ המשפטי לממשלה (משפט חוקתי ציבורי)

ירושלים, כ' חשון תשע"ט

29 אוקטובר 2018

לכבוד

היועצים המשפטיים למשרדי הממשלה ויחידות הסמך

שלום רב,

הנדון: הטיפול בפניות לפי חוק חופש המידע הנוגעות למידע המוחזק בדוא"ל פרטי של עובדי ציבור אך נוצר או נתקבל בקשר עם תפקידם

אבקש לפנות אליכם בענין שבנדון, כדלקמן:

1. בקשות חופש המידע המתקבלות במשרדי הממשלה השונים מעסיקות מטבע הדברים גם את הלשכות המשפטיות, וההתפתחות הטכנולוגית שהביאה עמה שימוש גם באמצעים טכנולוגיים לצרכי עבודה, מציבה בפנינו אתגר נוסף בתחום רגיש זה. לאחרונה, התקבלו בקשות לקבל מידע אודות תכתובות שנערכו או נתקבלו על-ידי עובדים של רשויות ציבוריות ונבחרי ציבור בקשר עם מילוי תפקידם, בין אם באמצעות חשבון דואר אלקטרוני פרטי, או באמצעות תוכנת מסרים מידיים שבה משתמשים עובדי הרשויות הציבוריות (כדוגמת WhatsApp או התכתבויות סמס) במכשירי הטלפון שלהם, או אמצעים דומים.

נוכח המאפיינים המיוחדים של החזקת מידע בדרכים האמורות, מצריכות בקשות אלה עריכת איזון עדין בין זכויות העובדים, ובעיקר זכותם לפרטיות, לבין זכות הציבור לקבל מידע, המעוגנת בחוק חופש המידע. נוכח ריבוי בקשות חופש המידע בהן מתבקש מידע המצוי בהתכתבויות כאמור, מצאתי לנכון לפנות אליכם במטרה להבהיר את הדין החל על בקשות חופש מידע מסוג זה.

2. בהקשר זה, מצ"ב חוות דעתו המפורטת של עו"ד איל זנדברג, ראש תחום משפטי ציבורי במחלקתי, העוסקת בסוגיה זו על היבטיה השונים. כזכור, חוות דעת זו הועברה להערותיכם טרם אישורה, ומסקנתה מקובלת עלי.

3. בתמצית ייאמר, כי לאחר בחינת הנושא, המסקנה אליה הגענו היא שמידע שנטען כי הוא מצוי בדוא"ל פרטי של עובד או במערכות מידע אישיות דומות (כגון מערכת מסרונים, יישום WhatsApp וכיו"ב) אינו בגדר מידע "המצוי ברשות הציבורית" כמשמעותו בחוק חופש המידע, ולפיכך החוק אינו חל על בקשות לקבלת מידע מסוג זה. הכל, מן הטעמים המפורטים בחוות דעתו של עו"ד זנדברג.
4. לא למותר לשוב ולציין את חשיבותו הרבה של עקרון השקיפות של רשויות השלטון במשטר הדמוקרטי, ואת המרכזיות של חוק חופש המידע בהבטחת שקיפות זו. כאמור בחוות הדעת, חשיפת המידע לציבור משפרת את השיח הציבורי, שהוא אבן יסוד לחברה דמוקרטית בריאה, מעודדת בקרה על השלטון ועובדיו ומאפשרת לאזרחים להבטיח כי מגוון של זכויות פרט הנתונות להם תכובדנה. חוק חופש המידע הוא כלי יעיל לקידום כל אלה והוא אף מקדם אינטרסים ציבוריים אחרים כגון מחקר אקדמי ופיתוח כלכלי.
5. כפי שצוין בחוות הדעת, האופן שבו מידע נוצר, נאסף, נשמר, מועבר ומועבר השתנה לבלתי הכר בשני העשורים האחרונים, בתהליך שאותו נהוג לכנות מהפכת המידע או המהפכה הדיגיטלית.
6. פרשנות ראויה של חוק חופש המידע צריכה לקחת בחשבון כמובן התפתחויות אלה מתוך מגמה להבטיח כי העיקרון החוקתי של שקיפות השלטון וחופש המידע יישמרו, וזאת בצד שמירת היכולת של עובדי הרשויות הציבוריות להתנהל באופן סביר ונוח גם באמצעים אלו.
7. בהתאם לאמור, נקבע בחוות הדעת מתווה לטיפול בבקשות מעין אלו. יתכן כי יישום אמות מידה אלה יעורר, בחיי המעשה, שאלות וקשיים שלא היו לנגד עינינו או לא נבחנו כאן. מטבע הדברים יהיה מקום לשוב ולבחון את הדברים בחלוף זמן ולשקול תיקון ודיוק של ההנחיה ככל שיהא צורך.

ב ב ר כ ה,

רז זנברי, עו"ד

המשנה ליועץ המשפטי לממשלה (משפט ציבורי-חוקתי)

העתק:

היועץ המשפטי לממשלה

פרקליט המדינה

מר איל זנדברג, ראש תחום משפט ציבורי, ייעוץ וחקיקה, המחלקה למשפט ציבורי-חוקתי

גב' רבקי דבש, ראשת היחידה לחופש המידע

מדינת ישראל

משרד המשפטים

יעוץ וחקיקה המחלקה למשפט ציבורי-חוקתי

24 באוקטובר 2018
ט"ו בחשון התשע"ט

לכבוד

המשנה ליועץ המשפטי לממשלה (משפט ציבורי-חוקתי)

שלום רב,

הנדון: הטיפול בפניות לפי חוק חופש המידע הנוגעות למידע המוחזק בדוא"ל פרטי של עובדי ציבור אך נוצר או נתקבל בקשר עם תפקידם

בקשות אחדות לפי חוק חופש המידע שנתקבלו במשרדי הממשלה השונים עוררו שאלה בנוגע למידע המוחזק במערכות מידע פרטיות של עובדים. הבקשות כווננו, בין היתר, לקבל תכתובות שנערכו בידי, או נתקבלו אצל, עובדים של רשויות ציבוריות ונבחרי ציבור ברשויות בקשר עם מילוי תפקידם, באמצעות חשבון דואר אלקטרוני פרטי, מערכת מסרונים (SMS) המנוהלת בטלפון הנייד האישי של העובד, תוכנת מסרים מידיים יעודית אחרת שבה בחר העובד להשתמש (כדוגמת WhatsApp) או אמצעים דומים. נוכח המאפיינים המיוחדים של החזקת מידע בדרכים האמורות, עוררו הבקשות את השאלה, כיצד על הרשות הציבורית לנהוג במקרים מסוג זה מבחינת חוק חופש המידע.

אבקש להציג את חוות דעתי ביחס לסוגיה ולהציע אמות מידה להנחיית משרדי הממשלה.

א. רקע

ראשית דבר יש לעמוד על חשיבותו הרבה של עקרון השקיפות של רשויות השלטון במשטר הדמוקרטי, ועל המרכזיות של חוק חופש המידע בהבטחת שקיפות זו. כידוע חשיפת המידע לציבור משפרת את השיח הציבורי, שהוא אבן יסוד לחברה דמוקרטית בריאה, מעודדת בקרה על השלטון ועובדיו ומאפשרת לאזרחים להבטיח כי מגוון של זכויות פרט הנתונות להם בחוקה ובחוק תכובדנה. חוק חופש המידע הוא כלי יעיל לקידום כל אלה והוא אף מקדם אינטרסים ציבוריים אחרים כגון מחקר אקדמי ופיתוח כלכלי. הנחת הבסיס היא שהרשות הציבורית פועלת

כנאמן הציבור, ובהתאם המידע הנצבר בידיה במסגרת פעילותה צריך לעמוד לרשות הציבור, ככל שאין מניעה לפרסמו מטעמים מוצדקים.

כידוע, האופן שבו מידע נוצר, נאסף, נשמר, מעובד ומועבר השתנה לבלי הכר בשני העשורים האחרונים, בתהליך שאותו נהוג לכנות מהפכת המידע או המהפכה הדיגיטלית. יתר על כן, היקף המידע שנוצר ונשמר גדל מדי יום בטרור הנדסי ומגיע לממדים שאותם קשה לתפוס. האמצעים הטכנולוגיים הזמינים לכל, אשר משמשים את הציבור בישראל להחלפת מידע איש עם רעהו, השתכללו והתרבו עד מאד בשנים האחרונות. הדבר מקל על יצירת מידע כתוב (דיגיטלי), על הפצתו הרחבה ועל שימורו בנקודות קצה רבות, עד כדי כך שהמשתמש כמעט שאינו חש במגבלה כלשהי (כגון מגבלה פיזית או מגבלת עלות) התוחמת אותו בפעולות אלה של יצירה, הפצה ושימור. נדמה כי הטרנספורמציה הטכנולוגית שינתה אף את הדרך שבה אנשים מקיימים את התקשורת הבינאישית, למשל בכל הנוגע למעבר משיחות קוליות (פנים מול פנים או בטלפון) לכתביה דיגיטלית, ומכתביה סדורה וארוכה יחסית (בנייר או בדוא"ל) לכתבת מסרונים מיידיים בסגנון מקוצר, מעין-דיבורי ולא רשמי.

תופעות אלה, שאנו חוזים רק בראשיתן, לא פסחו על הרשויות הציבוריות ועל עובדיהן.

פרשנותו של חוק חופש המידע צריכה לקחת בחשבון כמובן התפתחויות אלה מתוך מגמה להבטיח כי העקרון החוקתי של שקיפות השלטון וחופש המידע יישמרו למרות השינויים, בצד שמירת היכולת של עובדי הרשויות הציבוריות להתנהל באופן סביר ונוח גם באמצעים הללו. יחד עם זאת יש לזכור כי הדפוסים החדשים של ההתנהגות - הבינאישית, הארגונית והדיגיטלית, מציבים אתגרים גם בנוגע לזכויות אדם נוספות ובראשן הזכות לפרטיות. הנטייה הגוברת לטטוש גבולות בין התחומים שבהם פועל אדם - לענייננו, התחום הפרטי והתחום התעסוקתי, מחייבת גם היא זהירות מיוחדת בפרשנות חוק חופש המידע, אשר תחולתו ותכליתו הן כל כולן במרחב הציבורי שבו פועלת הרשות השלטונית.

ב. השימוש בדואר אלקטרוני פרטי ובמערכות למסרים מיידיים בידי עובדי רשויות ציבוריות

ככלל רשויות ציבוריות מקיימות מערכות לתקשורת כתובה שבאמצעותן מתכתבים עובדי הרשות עם עמיתיהם ברשות ועם גורמים חיצוניים לה (פרטיים וציבוריים כאחד). מערכת הדואר האלקטרוני היא המערכת הבולטת בהקשר זה, אך לעתים מופעלות בצדה גם מערכות נוספות כגון מערכת להעברת מסרים מיידיים פנים ארגונית. מערכות אלה הן חלק מהתשתית הפיזית והארגונית של הרשות הציבורית והמידע המועבר בהן (ככל שהוא לא מידע פרטי של העובד - סוגיה שבידור מורכבותה אינו נדרש לענייננו) נתפס ככלל בגדרי הגדרת "מידע" של חוק חופש המידע. המידע נמצא בידי הרשות ומובן כי קיומו הדיגיטאלי ולא הפיזי אינו גורע מתחולת חוק חופש המידע.

אולם, כאמור, בימנו נוהגים עובדים להחליף מסרים הקשורים לעבודה ואשר נוצרים במסגרת העבודה גם מחוץ למערכות המידע שמקיימת הרשות הציבורית. הציפיה כי עובדים רבים יהיו זמינים לצרכי העבודה כמעט בכל עת ובכל מקום גורמת לכך שעובדי ציבור מתכתבים בענייני עבודה גם כשאינם במקום העבודה וגם במהלך שעות המנוחה והחופשה. לעתים התכתבות זו

נעשית במערכות המשרדיות (תוך התחברות מרחוק) אך לעתים, גם מטעמי נוחות, משתמשים העובדים באמצעי תקשורת פרטיים, שאינם חלק מהתשתית התקשובית של מקום העבודה ואשר זמינים להם בטלפון הנייד הצמוד אליהם או במחשב הביתי. המדובר באמצעים דיגיטליים שהעובד בחר לעשות בהם שימוש שלא תחת חובה רשמית מאת המעסיק הציבורי, אשר משמשים את העובד בעיקר לצרכים פרטיים מובהקים (או לכל הפחות במידה מעורבת לצרכים פרטיים ולקשרי עבודה) ושהמידע הנצבר בהם מנוהל ומוחזק בידי העובד במרחב פרטי שלו, מרחב שאליו אין לרשות גישה חוקית ישירה.

כך למשל חשבון דואר אלקטרוני פרטי, שיצר לעצמו העובד, הוא מרחב פרטי מובהק הנשלט ומנוהל בידי העובד כאזרח פרטי. למעסיק אין כל זכות גישה לחשבון זה כפי שאין לו זכות או סמכות להיכנס לביתו של העובד. נדגיש כי אין אנו מתייחסים למצב המורכב שבו העובד משתמש במערכת הדוא"ל המשרדית לצורך התכתבות פרטית, או שומר במערכת המשרדית התכתבות שקיים בדוא"ל הפרטי. ענייננו בהתכתבות מקצועית שהתקיימה בדוא"ל הפרטי במנותק ממערכות המחשב של הארגון. בהתאם, בסוג המקרים שלפנינו אין מדובר רק בהצבת מגבלות או סייגים לכוחו הטבעי של המעסיק לעיין בחומר מחשב שנשמר במערכת המחשב הארגונית, אלא בהפרדה מוחלטת. חשבון הדוא"ל הפרטי הוא ענין אישי של העובד המתקיים במרחב של חייו הפרטיים. גם אם בחר העובד לכלול במרחב הדיגיטלי הפרטי תכתובת הקשורה לעבודה, מובן כי רובו של מרחב אישי זה עשוי לכלול תכתובות ומידע רב עד מאד הנוגעים לחייו הפרטיים של העובד וקרוביו, למצבו הכלכלי, הבריאותי, הרגשי, המשפחתי וכיוצא באלה.

דברים אלה נכונים גם לגבי חשבון מסרים מיידיים מסוג WhatsApp המתנהל כחשבון פרטי של העובד כאדם פרטי. בחשבון זה, בצד תכתובות שבחר לקיים בענייני עבודה, יכול להתגלות סוד שיחו של אדם עם כן או בת הזוג, המשפחה והחברים הקרובים, מחשבות, אמונות ומידע אישי ורגיש אחר. דווקא בשל האופי הדיבורי המקובל בסוג זה של התכתבות, החשיפה של רבדים פרטיים ורגישים בה היא גדולה ביותר. הנוהג של משלוח תמונות וסרטונים אישיים מוסיף כמובן מורכבות בכל הנוגע להגנת הפרטיות ומחדד את הצורך בתחימה ברורה של גבולות. האמור להלן חל אם כן על יישומים ותוכנות שכאלה כפי שהוא חל על דוא"ל.

ג. מידע "המצוי ברשות ציבורית" – מהו?

המושג "מידע" הוא מטבע הדברים מושג מפתח בחוק חופש המידע. זו הגדרתו בסעיף 2 לחוק:

"כל מידע המצוי ברשות ציבורית, והוא כתוב, מוקלט, מוסרט, מצולם או ממוחשב".

החוק חל אם כן רק על מידע "המצוי ברשות הציבורית". או בלשון דברי ההסבר להצעת החוק: "המידע שעליו חל החוק המוצע הוא כל מידע המצוי בידי הרשות הציבורית, בכל צורת אחסנה שהיא. הגדרה זו מתייחסת למידע קיים בלבד, כלומר למידע הנמצא בידי הרשות הציבורית בעת קבלת הבקשה למידע".¹ בהתאם, על פי סעיף 3(8) רשאית הרשות לסרב למסור מידע אם התברר לה, לאחר שנקטה אמצעים סבירים, כי המידע "אינו מצוי ברשותה". יצוין כי הרשות אף אינה נדרשת לפעולה אקטיבית מצדה בעיבוד המידע טרם מסירתו, כפי שעולה מסעיף 7(ה) לחוק

¹ דברי ההסבר להצעת חוק חופש המידע, התשנ"ז-1997, ה"ח 397, 398.

המורה כי: "המידע יועמד לרשות המבקש כפי שהוא מצוי בידי הרשות הציבורית ואין הרשות חייבת לעבד את המידע לצרכיו של המבקש". הנה כי כן החוק מחייב מסירת מידע רק אם הוא מצוי ברשות וכפי שהוא מצוי בידיה.

מובן כי הדרישה שהמידע יהיה "מצוי ברשות" אינו מבחן פסי גרידא. יכולה הרשות לאחסן את המידע בידי גורם חיצוני, כגון ספק שירותים במיקור חוץ, המחזיק בו במובן הפיסי עבור הרשות ולשם ביצוע תפקידיה. כך לגבי מידע המודפס בנייר וכך לגבי מידע דיגיטלי. מצב דברים זה הוא שכיח ומוכר וחווה דעת זו אינה קובעת גדרות בהיבט זה. אולם המבחן האמור אף אינו מבחן של זיקת תוכן בלבד, קרי אין די בכך שמידע על פי מהותו ותוכנו קשור לעבודת הרשות הציבורית ונוצר במסגרת פעילותם של עובדיה, ויהיה מיקומו אשר יהיה, או שקשר השליטה והגישה של הרשות אליו יהיה רופף ככל שיהיה. המחוקק בחר שלא לדבר על מידע "של הרשות" והורה, כמפורט מעלה, שהחובה למסור מידע חלה רק על זה שנמצא בידיה וכפי שנמצא בידיה. מבלי לקבוע מסמרות באשר לפרשנות המדויקת של המושג "מידע המצוי ברשות הציבורית", לאור המאפיינים המיוחדים של התכתבות בדוא"ל פרטי כאמור לעיל נראה שלא יהיה זה נכון לומר שהתכתבות בדוא"ל הפרטי (ומקבילותיה) היא בגדר "מידע המצוי בידי הרשות", כמשמעותו בחוק. זאת מאחר שהמידע מוחזק ומנוהל במערכת פרטית וולונטרית של העובד שאלה אין לרשות גישה ושבה אין לרשות שליטה. זאת גם אם מכשיר הטלפון הפיסי המשמש להפעלת מערכות המידע ממומן בידי המעסיק הציבורי. העובדה שהמערכת הפרטית כוללת מידע אישי ורגיש רב ושתכליתה אינה קשורה רק או בעיקר לתפקיד הציבורי, מספקת מעטפת נוספת של חציצה וריחוק המשליכה על הפרשנות הנכונה של החוק. הרחבה של הביטוי "מצוי ברשות" תיצור עירוב לא הולם בין המרחב הציבורי של הרשות הציבורית לבין המרחב הפרטי של עובדיה. יתר על כן, כפי שנסביר להלן, אין היא הכרחית כדי לתת מענה לחשש שמידע ציבורי במהותו יוסתר מן הציבור.

ד. תיעוד של מידע שנוצר או שנתקבל במסגרת התפקיד של עובדי הרשות הציבורית

לאור התיאור של דפוסי העבודה המתפתחים ועל יסוד ניסיון החיים ניתן לשער כי מידע רב המוחזק בדוא"ל הפרטי של עובדי ציבור ונבחרי ציבור ובמקבילותיו, הוא למעשה מידע שצריך היה להיות מתועד במערכות המידע של הרשות הציבורית. גם אם חוק חופש המידע לא יצר הסדר באשר למידע שאינו "מצוי ברשות" אך היה צריך להיות בידיה, אין בכך כדי לומר שזהו סוף פסוק מבחינת מחויבות הרשות הציבורית לפעול בענין זה.

האינטרס הציבורי מצדיק תיעוד במערכות המידע הארגוניות של מכלול המידע שנוצר או שנתקבל במסגרת ביצוע תפקידיה של הרשות הציבורית. לדבר טעמים רבים, שמימוש עקרון השקיפות וחוק חופש המידע הוא רק אחד מהם. בין יתר התכליות ניתן להזכיר קיום הליך מנהלי תקין וקבלת החלטות סדורה ויעילה; קיום ביקורת ובקרה על הרשות הציבורית; וביסוס מומחיות ומקצועיות ארוכת טווח. אכן קיים חשש כי מערכות המידע הפרטיות המתוארות מעלה התפוכנה, גם אם שלא מתוך כוונה רעה, לעיר מקלט המתקיימת בנפרד מהמערכות הפנים ארגוניות הרגילות הרחק מעין הביקורת והציבור. אך המזור לכך לא ימצא בחוק חופש המידע דווקא.

נדמה כי תועלת רבה תצמח מקיומם של כללים עדכניים וברורים שיבטיחו, להלכה ולמעשה, כי עובדי הציבור ונבחריו הציבור יתעדו במערכות המידע של הארגון בו הם עובדים או מכהנים מידע ציבורי ולבטני שנוצר או נתקבל בידיהם במסגרת מילוי תפקידם, אף אם זה נוצר או נתקבל בשלב ראשון מחוץ למערכת המידע הארגונית. אולם זיהוי אמות המידה המנחות וקביעת היקף החובה לתעד ומאפייניה חורגים ממטרותיו של מסמך זה ואינם נגזרים ישירות מפרשנותו של חוק חופש המידע. מן הסתם קביעת חובת תיעוד תחייב התחשבות במגוון של שיקולים מעשיים ומשפטיים לרבות התייחסות לאופי הדיבורי או הלא רשמי של התכתובות במערכות מסרים מידיים והשוואתן לשיחות בעל-פה. דפוסי ההתנהגות בהקשר זה הם דינמיים ומטבע הדברים כללים בענין ישקפו את השינויים הטכנולוגיים והארגוניים. חשוב לציין כי בימים אלה יושבים על המדוכה ועדת היגוי וצוות בין משרדי שמינה נציב שירות המדינה לבחינת נושא ניהול המידע הממשלתי הלא מובנה. יש לשער כי התופעה הנדונה כאן, שהיא היבט חשוב ומעורר דאגה בתחום המידע הממשלתי הלא מובנה, תזכה למענה בהמלצותיהם של גופים אלה.²

ככל שמידע רב יותר מהסוג שצריך היה להיות מוחזק במערכת המידע של הרשות הציבורית אכן ישמר בה, כן תצטמצם הבעיה של טיפול בבקשות חופש מידע מהסוג הנדון כאן. גם אם המידע יתועד רק בעקבות בקשה מסוימת של חופש מידע, הרי שמרגע שמירתו במערכת הארגונית תקום חובה להחליט בדבר מסירתו לפונה לפי הוראות החוק (לרבות הסייגים הכלולים בו). נזכיר כי ממילא כל עוד לא תועד המידע, לא היה באפשרות הרשות הציבורית להיענות לבקשה או לבררה לגופה.

ה. סיכום - מתווה לטיפול בפניות לפי חוק חופש המידע הנוגעות למידע המוחזק בדוא"ל פרטי או במערכות מידע אישיות דומות (כגון מסרונים) של עובדי ציבור, אך נוצר או נתקבל בקשר עם תפקידם

הטיפול בבקשה לפי חוק חופש המידע, המבקשת לקבל מידע שנטען כי הוא מצוי בדוא"ל פרטי של עובד או במערכות מידע אישיות דומות (כגון מערכת מסרונים, יישום WhatsApp והדומים לו) יתבצע לפי המתווה הבא. זאת על יסוד הניתוח שלעיל כי מידע כאמור אינו בגדר מידע "המצוי ברשות הציבורית" כמשמעותו בחוק:

1. הרשות הציבורית תברר, בדרך המקובלת, אם המידע המבוקש נמצא בכל זאת במערכות המחשב הארגוניות שלה.
2. לא נמצא המידע כאמור, הרשות תפנה לעובד או לנבחר הציבור שאליהם מכוונת הבקשה, או שיש בסיס לסברה כי הם נוגעים בדבר, ותיידע אותם בדבר הבקשה. הרשות תנחה אותם לבחון אם המידע המבוקש נמצא בחזקתם, ובהתאם, אם יש מקום לתעדו

² בצד זאת נזכיר שתה מורה סעיף 62.141 לתקש"ר כי "כל מסמך הנוצר במהלך עבודתו של עובד המדינה, או מתקבל אצלו עקב עבודתו - שייך למדינה ועליו להיות מוחזק במשרד". כן יש להזכיר את הנחיות ארכיון המדינה לניהול המידע (מחודש אוקטובר 2015), בהן נקבע כי "כל הודעת דוא"ל בעלת חשיבות ארגונית (תרלונטית לעבודת היחידה) תתויק בעץ התיק במערכת", וכי "על עובד המדינה לנהל את הדוא"ל הארגוני שלו בתיתב הדואר הארגוני ולא בזו הפרטית", שתועבר בתום תקופה להפקדה לצמיתות בארכיון המדינה. התפיסה העולה מהנחיות אלו היא כי הודעות דוא"ל שהוחלפו במסגרת התפקיד עשויות להיות רשומות ארגוניות השייכות למדינה, וככאלה - צריכות להתנהל ולהישמר כשאר המסמכים המקצועיים במערכות הארגוניות הנשלטות ומוחזקות בידי הרשות הציבורית.

גם במערכות הארגוניות. יובהר, כי אין בעצם הפנייה כדי לקבוע כי המידע המבוקש, כולו או חלקו, אמנם מחויב בתיעוד אצל הרשות הציבורית או מחוייב במסירה לפי חוק חופש המידע.

3. במקרים בהם הועבר המידע לידי הרשות מאת העובד או נבחר הציבור, ימשך או יחודש הטיפול בבקשה בדרך הרגילה בהתאם להוראות חוק חופש המידע (לרבות הסייגים הקבועים בו). אם נמסרה קודם לכן הודעה לפונה כי המידע אינו מצוי בידי הרשות, תימסר הודעה למבקש על חידוש הטיפול.

יתכן כי יישום אמות מידה אלה יעורר, בחיי המעשה, שאלות מדרג שני וקשיים שלא היו לנגד עינינו או לא נבחנו כאן. מטבע הדברים יהיה מקום לשוב ולבחון את הדברים בחלוף חודשים אחדים ולשקול תיקון ודיוק של ההנחיה.

בברכה,

איל זנדברג

ראש תחום משפט ציבורי

העתק: הגב' דנה יפה, יעוץ וחקיקה

הגב' מיכל אברהם, יעוץ וחקיקה

מר עמית יוסוב-עמיר, סגן היועצת המשפטית לרשות התקשוב הממשלתית

מר שלומי בילבסקי, סגן ראשת היחידה לחופש המידע